

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/148/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6718205031
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Dzúriková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6718205031.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a členov senátu JUDr. Márie Podhorovej a JUDr. Anny Snopčokovej, v právnej veci žalobkyne: C. T., nar. XX. XX. XXXX, bytom XXX XX X., C. XXX/X, zastúpená splnomocnenou advokátskou kanceláriou FALIS & Partners, s. r. o., so sídlom 811 05 Bratislava, Lermontovova 14, IČO: 51 769 654, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o., so sídlom 824 96 Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, zastúpený splnomocnenou Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom 811 04 Bratislava, Kubániho 16, IČO: 47 233 516, o zaplatenie 2.864,17 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Zvolen číslo konania 6Csp/55/2018-121 zo dňa 21.02.2019, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Zvolen číslo konania 6Csp/55/2018-121 zo dňa 21.02.2019 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

o d ō v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobe vyhovel v celom rozsahu a výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyňu sumu 2.864,17 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z uvedenej sumy od 05. 09. 2018 do zaplatenia v lehote do 15 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku a výrokom II. súd priznal žalobkyňu nárok na náhradu trov konania voči žalovanému vo výške 100 %, ktoré je povinný zaplatiť v lehote do 15 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia o výške náhrady. V odôvodnení rozsudku súd konštatoval skutkový a právny základ uplatneného nároku a uviedol, že žalobkyňa sa svojim žalobným návrhom domáhala voči žalovanému vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 2.864,17 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo žalovanej sumy od 05. 09. 2018 do zaplatenia, ktorého hmotnoprávny základ mal vyplývať zo štyroch samostatne uzatvorených zmlúv o spotrebiteľskom úvere, a to zo Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500031207, uzatvorenej dňa 12. 09. 2013, na základe ktorej mal byť zo strany žalovaného žalobkyňu poskytnutý úver vo výške 600,- eur, pričom žalovaný hneď na začiatku zmluvného vzťahu zrazil z istiny poplatok za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok úveru (bod 8.1) vo výške 86,39 eur, na základe čoho skutočná výška úveru predstavovala sumu 513,61 eur. Žalobkyňa na základe predmetnej zmluvy o úvere poukázala na účet žalovaného celkovo sumu 1.414,60 eur. Podľa názoru žalobkyne sa žalovaný bezdôvodne obohatil na jej úkor vo výške rozdielu reálne poskytnutého úveru a zaplatenej sumy, teda vo výške 900,99 eur. Ďalej dňa 24. 01. 2014 uzatvorila žalobkyňa so žalovaným Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500039354, na základe ktorej jej mal byť poskytnutý žalovaným úver vo výške 720,- eur. Žalovaný však hneď na začiatku zmluvného vzťahu zrazil z poskytnutého úveru poplatok za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok úveru (bod 8.1) sumu vo výške 103,49 eur, na základe čoho potom reálna výška úveru predstavovala sumu 616,51 eur. Žalobkyňa na základe predmetnej zmluvy o úvere poukázala na účet žalovaného celkovo sumu 1.620,36 eur a v tomto prípade sa žalovaný obohatil na úrok žalobkyne vo výške rozdielu reálne poskytnutého úveru a skutočne uhradenej sumy a to vo výške 1.003,85 eur. Taktiež dňa 22. 04. 2014 uzatvorila žalobkyňa so žalovaným Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500046095, na základe ktorej mal žalovaný žalobkyňu poskytnúť úver vo výške 840,- eur, z ktorej taktiež žalovaný zrazil z poskytnutého úveru/

istiny poplatok za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok úveru vo výške 120,58 eur, na základe čoho teda reálna výška úveru predstavovala sumu 719,42 eur. Žalobkyňa na základe predmetnej úverovej zmluvy poukázala žalobcovi na účet celkovo sumu 1.955,44 eur. Z uvedeného potom vyplýva, že v rozsahu rozdielu reálne poskytnutého úveru a žalobkyňou uhradenej sumy, teda vo výške 1.236,02 eur, došlo k obohateniu sa žalovaným bez právneho dôvodu. Napokon dňa 28. 04. 2012 žalobkyňa uzavrela so žalovaným Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500019610, na základe ktorej jej mal žalovaný poskytnúť úver vo výške 1.170,- eur, z ktorej žalovaný hneď na začiatku zmluvného vzťahu vrazil z poskytnutého úveru/istiny titulom poplatku za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok úveru sumu vo výške 173,84 eur, na základe čoho reálna výška úveru predstavovala sumu 996,16 eur. Žalobkyňa na základe predmetnej zmluvy o úvere zaplatila žalovanému sumu 2.391,12 eur a žalovaný sa v rozsahu rozdielu reálne poskytnutej výšky úveru a skutočne uhradenej sumy obohatil o čiastku 1.394,96 eur. Žalobkyňa tvrdila v žalobe, že predmetné zmluvy o spotrebiteľskom úvere neobsahujú údaje obligatórne vyžadované zákonom o spotrebiteľských úveroch a zároveň obsahujú nesprávne vypočítaný údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov (RPMN), v dôsledku čoho sú predmetné zmluvy v zmysle zákona o spotrebiteľských úverov považované za zmluvy uzatvorené bezúročne a bez poplatkov. Pokiaľ ide o právnu argumentáciu, žalobkyňa poukázala na ustanovenie § 9 ods. 2 písm. f), j), § 11 ods. 1 písm. a), b), d) zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v platnom znení. Súd prvej inštancie uplatnený nárok právne posúdil podľa ustanovení § 39 ods. 1, § 37 ods. 1, § 43a, § 43c, § 44 ods. 1 a 2, § 52, § 53 ods. 1, 2, 3, ods. 4 písm. k/, t/, § 53 ods. 5, ods. 6 Občianskeho zákonníka, v spojení s ustanoveniami § 9 ods. 2 písm. f/, l/ a k/, § 11 ods. 1 písm. b/ a d/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a s poukazom na ustanovenie § 9 ods. 1 uvedeného zákona skúmal predovšetkým dodržanie zákonom požadovanej písomnej formy. Odvolací súd poznamenáva, že nakoľko v písomnom vyhotovení rozsudku sú v jeho texte (v prevažnej časti odôvodnenia úvah súdu a právneho posúdenia veci) nesprávne označené strany sporu (žalobkyňa je označená ako veriteľka a žalovaný ako spotrebiteľ, teda žalobca a žalovaný sú v prevažnej časti textu odôvodnenia rozsudku označení v opačnom procesnom postavení), odvolací súd cituje odôvodnenie súdu prvej inštancie v znení tak, ako je uvedené v písomnom vyhotovení rozsudku. Súd mal za to, že bod 13 žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru nie je súladný s príslušným ustanovením Občianskeho zákonníka, naopak je v neprospech spotrebiteľa, nakoľko veriteľovi (žalobcovi) umožňuje v zásade doplniť akékoľvek údaje do bodu 6 žiadosti, ktoré nebudú korešpondovať s údajmi v (bode 5) návrhu/žiadosti spotrebiteľa. Pri bode 6 žiadosti/návrhu je dokonca zdôraznené ako informatívny oznam pre dlžníka (žalobcu), že údaje o schválení revolvingovom úvere nemá vyplíňať. Z listinných dôkazov mal súd za preukázané, že v každom z oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi (vo všetkých štyroch revolvingových úveroch) nie je súlad údajov o schválení úveru pri RPMN o vykonaní revolvingu - predpokladanej výške s údajmi uvádzaných v bode 5 žiadosti/návrhu o poskytnutí revolvingového úveru. Súd ďalej poukázal na to, že v oznámeniach veriteľa o schválení úveru dlžníkovi sú dokonca uvedené iné údaje ako boli uvedené v žiadosti o návrhu- napr. o dátume splatnosti prvej splátky, dátum splatnosti poslednej splátky atď. Ďalej súd dôvodil, že to, že predmetné ustanovenie bodu 13 návrhu/žiadosti sa neprípustne odkláňa od ustanovení Občianskeho zákonníka o spôsobe uzavretia zmluvy v neprospech spotrebiteľa potvrdzuje aj skutočnosť, že podľa Zmluvných dojednaní (bod 2.1) mal žalovaný vopred súhlasiť s tým, aby žalobca (veriteľ) schválil iné parametre požadovaného úveru ako uviedol žalovaný v žiadosti (čo samo o sebe je odmietnutím návrhu v zmysle OZ) bez toho, aby to znamenalo porušenie povinností žalobcu a tiež mal žalovaný vopred súhlasiť s tým, aby bol termín splatnosti v prípade akceptácie návrhu zo strany žalobcu stanovený (jednostranne) žalobcom na bližšie nekonkretizovaný deň a teda žalovaný sa tak vopred vzdal práva poznať konkrétny deň splatnosti splátok ako jednej zo zákonných náležitostí zmluvy. Takisto mala byť stanovená jednostranne žalobcom aj splatnosť prvej splátky (medzi 1.-15. dňom nasledujúceho mesiaca po poskytnutí úveru tak, že minimálne to bude 32 dní od poskytnutia úveru a nie viac ako 48 dní). Celková výška úveru (RPMN), taktiež obligatórna náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere, mala byť (čl. 3, bod 3.1 Zmluvných dojednaní) žalovanému (jednostranne) oznámená žalobcom podľa čl. 2, bod 2.2 Zmluvných dojednaní. Čo sa týka výšky úrokov, žalovaný sa mal zaviazat' vopred platiť úroky uvedené nie v bode 5 žiadosti, ale v bode 6 (bod 5.1 a 5.2 Zmluvných dojednaní), ktorý bod 6 ale nesmel vyplniť (na tlačive žiadosti je poznámka „nevypĺňajte“) a dopĺňal ich následne veriteľ (žalobca) a výšku týchto úrokov mal opäť následne len (jednostranne) oznámiť spotrebiteľovi (žalovanému). Súd ďalej uviedol, že podľa čl. 2, bod 2.2 Zmluvných dojednaní tak mali byť konkrétne (zákonné) náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy, na ktorých sa mali zmluvné strany ako výsledok ich konsenzu a teda ich zhodného súhlasného prejavu vôle (písomne) dohodnúť, len jednostranne určené žalobcom a tento ich mal následne len oznámiť žalovanému. Je absolútne neprípustné a v neprospech spotrebiteľa, aby takto malo dôjsť k uzavretiu spotrebiteľskej zmluvy po tom,

ako žalobca doplní do zmluvy, resp. uvedie v jednostrannom úkone (Oznámení o schválení úveru) nové alebo iné údaje, čo sa navyiac nemalo ani považovať za porušenie povinnosti žalobcu a tieto (aj zmenené a nové doplnené údaje) mal žalobca len oznámiť (jednostranným úkonom) žalovanému. Na základe týchto skutočností mal súd za to, že nedošlo k platnému uzavretiu (obligátorne písomnej) zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Ako už bolo totiž vyššie uvedené, konkrétne (zákonné) náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy (termín splatnosti splátok, termín konečnej splatnosti úveru, výšku úroku), na ktorých sa mali zmluvné strany ako výsledok ich konsenzu a teda ich zhodného súhlasného prejavu vôle dohodnúť, boli len jednostranne určené žalobcom (čo nemožno považovať za dojednanie zmluvných strán - dvostranný právny úkon) a teda nedošlo k dohode zmluvných strán na týchto povinných náležitostiach spotrebiteľskej úverovej zmluvy, čo v prípade platného uzavretia zmluvy spôsobuje „ex lege“ bezúročnosť úveru a jeho bezpoplatkovosť. Po takomto závere súd uviedol, že v prípade, ak by sa aj v priebehu dokazovania preukázalo, že dotknuté revolvingové úvery boli uzavreté platne, čo podľa názoru súdu nebolo, súd by všetky štyri považoval za úverové zmluvy bez úrokov a bez poplatkov z toho dôvodu, že sú v nich nesprávne uvedené ročné percentuálne miery nákladov v neprospech spotrebiteľa. V ďalšom texte odôvodnenia rozsudku sa súd prvej inštancie zaoberal platnosťou „Dohody o poskytovaní služieb“ a z dôvodu neplatnosti hlavnej zmluvy (úverová zmluva) vyslovil, že nemôže byť platná ani táto dohoda, nakoľko sa viaže na existenciu samotnej úverovej zmluvy. Súd tiež uviedol, že je mu z vlastnej činnosti, ako aj z činnosti ostatných súdov známe, že je pre rozpor s dobrými mravmi neplatná. Touto dohodou žalobca obchádza ustanovenie OZ o najvyššej prípustnej výške odplaty (§53 ods. 6 OZ), čo priamo zakazuje § 9 ods. 7 a 9 Zákona o spotrebiteľských úveroch. Žalobca podľa názoru súdu žalovanému „vnútil“ aj iný úkon ako ten, ktorý bol pri podpise úverovej zmluvy vo sfére záujmu žalovaného, ktorý len podpisoval žalobcom vopred pripravené formulárové zmluvy, bez možnosti zasiahnuť do ich obsahu. Súd poznamenal, že je mu z jeho vlastnej činnosti známe, že spotrebiteľia o takýto druh služby žalobcu reálne „nežiadali“, avšak keby predpripravenú formulárovú žiadosť o uzavretie takejto dohody nepodpísali, úver by im nebol poskytnutý a teda nemali možnosť takúto „službu“ odmietnuť. Ide teda v zmysle § 53 ods. 4 OZ o neprijateľnú zmluvnú podmienku, nakoľko podľa názoru súdu boli žalovanému zo strany žalobcu „doplňkové služby“ nanútené a nedošlo k slobodnému prejavu vôle zo strany žalovaného, tieto služby neboli individuálne so žalovaným dojednané a žalobca opak nepreukázal. Predmetná dohoda sa prieči aj dobrým mravom - podľa názoru súdu ide o účelovo vymyslené „služby“, ktoré navýšili splátky úveru skoro o 100 %, pričom je zrejmé, že tieto splátky mal žalovaný platiť aj v prípade, že by reálne k poskytnutiu žiadnych „služieb“ zo strany žalobcu počas trvania zmluvného vzťahu nedošlo a teda žalovaný by reálne protiplnenie za svoje platby ani nemusel dostať. Súd tiež v tejto súvislosti poukázal na skutočnosť, že v bode 5 žiadosti (návrhu) pri „navrhovanej“ výške splátky sa automaticky rátalo aj s uzavretím Dohody o poskytnutí služby (o tom svedčí samotná výška splátky, zahŕňajúca aj výšku splátky podľa Dohody o poskytovaní služieb). Súd potom zhrnul, že vykonaným dokazovaním mal jednoznačne za preukázané, že sporové strany v minulosti uzatvorili medzi sebou štyri revolvingové úverové zmluvy s charakterom spotrebiteľských zmlúv. Pri revolvingovom úvere č. 8500031207 žalobcovi bol poskytnutý úver reálne vo výške 513,61 eur, žalovaný mu zaplatil sumu 1.414,60 eur, takže bezdôvodné obohatenie predstavuje výšku 900,99 eur. Pri revolvingovom úvere č. 8500039354 bol reálne žalobcovi poskytnutý úver vo výške 616,51 eur, žalobca žalovanému zaplatil sumu 1.620,36 eur, takže žalovaný sa obohatil na úkor žalobcu vo výške 1.003,85 eur. Pri revolvingovom úvere č. 8500046095 žalobcovi bol poskytnutý reálne úver vo výške 719,42 eur, žalobca žalovanému zaplatil sumu vo výške 1.955,44 eur, takže žalovaný sa obohatil v neprospech žalobcu o sumu vo výške 1.236,02 eur. Pri revolvingovom úvere č. 8500019610 žalovaný poskytol žalobcovi reálne sumu 996,16 eur, žalobca žalovanému zaplatil sumu vo výške 2.391,12 eur, takže žalovaný sa obohatil v neprospech žalobcu v sume vo výške 1.394,96 eur. S poukazom na uvedené, ako aj zhora súdom uvádzanú právnu argumentáciu a platnú právnu úpravu, súd mal za to, že žalovaná suma vo výške 2.864,17 eur predstavujúcu súčet čiastkových obohatení sa žalovaného pri zmluvách o revolvingovom úvere 1, 2, 3 a 4, je plne opodstatnená a dôvodná. Z tohto titulu súd žalobe ako opodstatnenej vyhovel v celom rozsahu a zároveň priznal žalobcovi aj zákonný úrok z omeškania vo výške 5 % zo žalovanej sumy, odo dňa 05. 09. 2018 (v deň nasledujúci po konci lehoty na dobrovoľné vrátenie - 04. 09. 2018) S poukazom na výsledok sporu, keďže bola žalobkyňa v konaní plne úspešná, súd jej s poukazom na ustanovenia § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 a 2 CSP priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému vo výške 100 %, ktoré je povinný zaplatiť v lehote do 15 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia o výške náhrady.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalovaný v zákonom stanovenej lehote odvolanie z dôvodov podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b), d) a h) CSP, pričom uviedol, že odvolanie podáva v celom

rozsahu, no súčasne uviedol, že odvolanie podáva proti výroku o povinnosti zaplatiť sumu 1744,99 eur (hoci súd rozhodol o jeho povinnosti zaplatiť žalobkyni sumu 2.864,17 eur). Tvrdí, že rozhodnutie súdu bolo vydané v rozpore so zákonom. Predovšetkým žalovaný namietal skutočnosť, že súd prvej inštancie sa nevyporiadaval so žiadnou námietkou žalovaného, ktorý v podanom odpore uviedol : Žalovaný tiež poukazuje na to, že zo strany žalobcu zo zmluvy 8500031207 došlo k splateniu sumy vo výške 1385,43 Eur, a nie 1414,60 Eur. Zo zmluvy 8500046095 došlo k splateniu sumy vo výške 1952,93,43 Eur, a nie 1955,44 Eur. Súd prvej inštancie sa pri posudzovaní veci mal vyporiadať aj s vyššie uvedenými skutočnosťami, nakoľko majú priamy súvis s uplatňovaným nárokom, a to nielen či je takýto nárok daný, ale aj či jeho uplatňovanie a v akej miere je prípustné a v súlade so zákonom. Spôsob vyporiadania sa s procesnou obranou žalovaného v smere, že žalovaný považoval žalobu za nedôvodnú a žiadal ju zamietnuť za situácie, kedy žalovaný uviedol konkrétne skutočnosti napádajúce základ žalovaného nároku a aj jeho výšku, považuje odvolateľ za objektívne nepostačujúci a neprimeraný. Žalovaný namietla skresľovanie skutočností vyplývajúcich z dokazovania a priradovanie im významu, ktorý objektívne mať nemôžu. Konkrétne žalovaný poukazuje na odôvodnenie rozsudku týkajúce sa automatického predpokladu uzavretia Dohody o poskytovaní služby, s ktorým sa podľa názoru súdu počíta automaticky. Podľa názoru odvolateľa ide o vecne nesprávne a neobjektívne hodnotenie. Priebehu uzatvárania zmluvy a prípadne aj dohody o poskytovaní služieb zodpovedá, že v čase vyplnenia bodu 5 nie je isté, či dohoda o poskytovaní služieb bude uzavretá. Ak ju dlžník podpíše a takto podpísanú predloží veriteľovi (čiže mu predloží návrh), tak ten v čase vyplnenia prijatia návrhu (v bode 6) uvedie aj údaj zodpovedajúci tomu, že mesačná platba je súčtom splátky + platby podľa dohody o poskytovaní služieb. Poznámka v bode 6 teda nemôže žiadnym spôsobom evokovať záver uvedený súdom práve preto, lebo ten na rozhodovanie spotrebiteľa (v okamihu vyplnenia bodu 5) nemá žiadny vplyv, dosah a význam. V ďalšom texte odvolania žalovaný namietla záver súdu, že medzi sporovými stranami nedošlo k dohode o RPMN a preto je úver poskytnutý na základe jednotlivých zmlúv o revolvingovom úvere bezúročným a bez poplatkov. Tvrdí, že tento záver súdu je v rozpore so zákonom č. 129/2010 Z.z. a súd v prvom rade nezdôvodnil, na základe akých skutočností a z akých dôvodov mal za to, že údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov (RPMN) by si účastníci zmluvy vôbec legálne mohli dohodnúť. Vzhľadom na špecifickosť tohto údaju, spôsob jeho určenia a kogentné pravidlá stanovené zákonom pre jeho výpočet, žalovaný tvrdí, že z povahy niektorých náležitostí uvedených v § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. vyplýva, že nemôžu byť predmetom konsenzu a zákon takýto konsenzus ani nepredpokladá (čo je na prvý pohľad zrejme pri údajoch ako adresa a označenie kontrolného orgánu, ktorý je určený zákonom, priemerná hodnota RPMN, ktorý údaj určuje Ministerstvo financií SR). Súd prvej inštancie sa vôbec nezaoberal tým, či ide o dohodnuteľný údaj alebo nie, teda či aj RPMN nepatrí medzi údaje, ktoré nie je možné dohodnúť. Odvolateľ (v odvolaní sa v tejto časti zmätočne označuje ako žalobca, hoci je v procesnom postavení žalovaného) tvrdí, že hodnota RPMN úveru sa medzi stranami úverovej zmluvy nikdy nedojednávajú a preto sa účastníci zmluvy na tejto náležitosti dohodnúť ani nemôžu. To, že RPMN sa dohodnúť objektívne nedá (nedá sa teda navrhnuť, akceptovať a pod.), vyplýva v prvom rade z právnej úpravy upravujúcej spôsob určenia tohto údaju. Aj súdna prax dospela k obdobnému záveru. Ak má byť údaj o RPMN určený tak, že je vypočítaný na základe údajov platných v čase uzavretia zmluvy, potom to znamená, že pri jeho určení sa vychádza z údajov jestvujúcich v danom čase. Medzi tieto údaje (viď príloha č. 2 k zákonu č. 129/2010 Z.z.) patrí aj dátum prvého čerpania úveru (ktorý je známy v čase uzavretia zmluvy, nie v čase kedy sa podáva žiadosť o poskytnutie úveru). Zákonná úprava určenia RPMN teda nielen svojím textom (v podobe spojenia „vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere“), ale aj spôsobom jeho určenia (viď údaje, ktoré sú rozhodujúce pre určenie RPMN) vychádza z toho, že nejde o údaj dohodnutý, ale určený presne stanoveným spôsobom. Ak by žalovaný neurčil údaj RPMN schváleného úveru postupom podľa zákona č. 129/2010 Z.z., teda by tento údaj neurčil výpočtom podľa vzorca stanoveného zákonom v čase uzavretia zmluvy, ale by uviedol hodnotu zhodnú s „predpokladanou RPMN“ uvedenou v bode 5 každej zmluvy, potom by porušil zákona č. 129/2010 Z.z. Porušenie by práve vyplývalo z toho, že by uviedol rovnakú RPMN ako údajne „navrhol“ žalobca v oboch zmluvných vzťahoch. Z napádaného rozsudku nie je zrejme ani to, na základe čoho súd dospel k záveru o tom, že žalobca vlastne navrhol údaj o RPMN. Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru žiadny návrh RPMN neobsahuje, uvádza sa v nej len údaj o predpokladanej RPMN. Na základe uvedených skutočností odvolateľ tvrdí, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil otázku vzniku zmluvných vzťahov. RPMN nepredstavuje predmet záväzku; je to iba informácia určená spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Ak by odvolací súd prijal záver súdu o dohodovaní RPMN, potom jeho dôsledkom okrem iného by bolo to, že napríklad pri uzatváraní zmlúv dištančným spôsobom by nikdy nemohlo dôjsť vlastne k vzniku zmluvy. Ak by hodnota RPMN mala byť vždy potvrdzovaná (ako predpoklad vzniku zmluvy), tak zmluva by vznikala okamihom, kedy by nastali účinky úkonu každej zo strán, s ktorými zákon spája vznik zmluvy.

Tým by bolo doručenie prijatia návrhu hodnoty RPMN. Ak by však dohoda o RPMN bola podmienkou vzniku zmluvy, potom až uvedeným okamihom by dochádzalo k vzniku zmluvy, čo by ale znamenalo, že by sa hodnota RPMN znovu musela počítať a takto vypočítaná hodnota opätovne oznámiť dlžníkov. Celý proces by takto pokračoval vlastne donekonečna. Taktiež v odvolaní žalovaný namieta tvrdenie súdu, že žalobca sa vzdal možnosti poznať splatnosť prvej splátky. Zo žiadneho ustanovenia zákona nevyplýva, že dátum splatnosti splátky má byť dohodnutý. Zákon č. 129/2010 Z.z. predpokladá, že bude stanovený. Žalovaný namieta rozsudok aj v časti o úroku z omeškania, hoci primárne namieta existenciu záväzku čo do základu. Úrok z omeškania súd priznal odo dňa 01.04.2017 (odvolací súd poznamenáva z výroku rozsudku, že od 05.09.2018) a odvolateľ namieta, že v konaní nebol vykonaný žiadny dôkaz o vzniku omeškania dňa 05.09.2018. Vzhľadom k vyššie uvedeným dôvodom žalovaný navrhuje, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a žalobu zamietol, alebo aby vrátil vec na ďalšie konanie súdu prvej inštancie. Žalovaný si uplatnil nárok na náhradu trov právneho zastúpenia v odvolacom konaní a náhradu iných trov odvolacieho konania.

3. Žalobkyňa sa k odvolaniu žalovaného nevyjadřila.

4. V dôsledku odvolania krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku - ďalej „CSP“), vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 385 ods. 1 CSP a contrario rozsudok okresného súdu podľa ustanovenia § 389 ods. 1 písm. b/ a c/ CSP zrušil a vec mu podľa ustanovenia § 391 ods. 1 a 3 CSP vrátil na ďalšie konanie.

5. Žalobkyňa, ako úverový dlžník, si žalobou doručenou súdu prvej inštancie dňa 12.09.2018 uplatnila voči žalovanému, ako úverovému veriteľovi, peňažný nárok na zaplatenie sumy 2.864 eur ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia na tom skutkovom a právnom základe, že žalobkyňa - dlžníčka, uzatvorila so žalovaným - veriteľom štyri úverové zmluvy, konkrétne dňa 12.9.2013 Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500031207, na základe ktorej mal byť zo strany žalovaného žalobkyňi poskytnutý úver vo výške 600 eur, avšak žalovaný na začiatku zmluvného vzťahu vrazil z istiny poplatok za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok úveru vo výške 86,39 eur a tak skutočná výška úveru predstavuje len sumu 513,61 eur. Žalobkyňa na základe predmetnej úverovej zmluvy poukázala na účet žalovaného celkom sumu 1.414,60 eur a v rozsahu 900,99 eur tak došlo k plneniu nad rámec istiny poskytnutého úveru. Dňa 24.1.2014 uzatvorila žalobkyňa so žalovaným Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500039354, na základe ktorej mal byť zo strany žalovaného žalobkyňi poskytnutý úver vo výške 720 eur, avšak aj v tomto prípade skutočná výška úveru bola len v sumu 616,51 eur. Žalobkyňa na základe predmetnej zmluvy o úvere poukázala na účet žalovaného sumu 1620,36 eur a v rozsahu sumy 1,003,85 eur tak došlo k plneniu nad rámec istiny poskytnutého úveru. Dňa 22.4.2014 bola medzi stranami sporu uzavretá Zmluva o revolvingovom úvere č. 8500046095 na základe ktorej mal byť zo strany žalovaného žalobkyňi poskytnutý úver vo výške 840 eur, pričom skutočná výška úveru predstavuje sumu 719,42 eur. Žalobkyňa na základe predmetnej zmluvy o úvere poukázala na účet žalovaného sumu 1.955,44 eur a v rozsahu 1.236,02 eur tak došlo k plneniu nad rámec istiny úveru. Napokon dňa 28.12.2012 uzavreli strany sporu Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500019610, na základe ktorej mal byť zo strany žalovaného žalobkyňi poskytnutý úver vo výške 1.170 eur, avšak skutočná výška úveru predstavuje sumu 996,16 eur. Žalobkyňa na základe tejto zmluvy o úvere poukázala na účet žalovaného celkom sumu 2.391,12 eur a v rozsahu sumy 1.394,96 eur tak došlo k plneniu nad rámec istiny poskytnutého úveru. Bezúročnosť a bezpoplatkovosť predmetných zmlúv o spotrebiteľskom úvere si žalobkyňa vyvodzovala z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f/ a j/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, nakoľko tvrdila, že všetky predmetné zmluvy o úvere tieto obligatórne požadované náležitosti - a to údaj o dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a správny údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov a celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, čo ustanovenie § 11 ods.1 tohto zákona sankcionuje bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou. Okrem absencie uvedených obligatórne zákonom vyžadovaných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere žalobkyňa namietala v žalobnom návrhu aj neplatnosť zmlúv o revolvingovom úvere, pričom s poukazom na § 9 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvárania predmetných zmlúv, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať obligatórne písomnú formu. Mechanizmus uzatvárania všetkých štyroch zmlúv o revolvingovom úvere však nezodpovedá ustanoveniu § 43c ods. 1 a § 44 ods. 1 Občianskeho zákonníka a žalobkyňa - ako spotrebiteľka tvrdila, že pri všetkých zmluvách nedošlo k platnému uzavretiu zmlúv z dôvodu nedodržania písomnej formy.

6. V ustanovení § 389 ods. 1 Civilného sporového poriadku sú citované vady, pre ktoré je možné, respektíve nutné rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. V zásade ide o vady, ktoré sú porušením základného práva strán sporu na spravodlivý súdny proces, ktoré je zaručené Ústavou SR a ostatnými právnymi normami. Za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie je treba považovať aj nedostatok riadneho, preskúmateľného, vnútorne významovo aj skutkovo konzistentného odôvodnenia súdneho rozhodnutia, prípadne až významovo a logicky vnútornú rozpornosť odôvodnenia rozhodnutia, nakoľko sa tým stranám sporu odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných opravných prostriedkov a odníma sa im tým možnosť strán sporu riadne konať pred súdom. Takouto vadou je postihnutý aj odvolaním napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu.

7. Odvolací súd, oboznámia sa s dôvodmi odvolania a s obsahom odôvodnenia napadnutého rozsudku, v prvom rade konštatuje, že je nutné prisvedčiť argumentom žalovaného, ako úverového veriteľa, že súd prvej inštancie sa v odôvodnení rozsudku žiadnym spôsobom nevyporiadaval s námietkou žalovaného, ktorý v podanom odpore uviedol: Žalovaný tiež poukazuje na to, že zo strany žalobcu zo zmluvy 8500031207 došlo k splateniu sumy vo výške 1385,43 eur, a nie 1414,60 eur. Zo zmluvy 8500046095 došlo k splateniu sumy vo výške 1952,93,43 eur, a nie 1955,44 eur. Súd prvej inštancie sa pri posudzovaní veci a po konštatovaní, že je daný právny základ nároku žalobkyne (vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia z dôvodov uvedených v odôvodnení rozsudku), mal preskúmateľne v dôvodoch rozsudku vysporiadať aj s danosťou nároku ohľadom konkrétnej a preukázateľnej výšky uplatneného nároku žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia, najmä vzhľadom na konkrétne námietky ohľadom výšky nároku, ktoré namietal žalovaný v podanom odpore proti vydanému platobnému rozkazu, nakoľko tieto majú priamy súvis s uplatňovaným nárokom. Súd prvej inštancie však tieto relevantné a zásadné námietky žalovaného ohľadom výšky nároku žalobkyne opomenul konštatovať a následne sa nimi ani právne a skutkovo nezaoberal a nevysporiadal sa s touto procesnou obranou žalovaného. Odvolací súd mal z obsahu spisu preukázané, že skutočne podaný odpor žalovaného zo dňa 10.10.2018 obsahuje tieto konkrétne námietky ohľadom výšky skutočného plnenia žalobkyne na dve z úverových zmlúv a to zmluvy č. 8500031207 a č. 8500046095, a preto sa mal súd prvej inštancie povinnosť vysporiadať s týmito námietkami a prípadne zamerať dokazovanie v tomto smere. Nakoľko tieto námietky ohľadom skutočnej výšky plnenia žalobkyne majú priamy súvis s výškou priznaného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia sa žalovaného, ako úverového veriteľa, na úkor žalobkyne, ako úverovej dlžníčky, je tak nutné konštatovať, že súd prvej inštancie neumožnil žalovanému uskutočňovať a uplatňovať jeho procesné a zákonné práva na spravodlivý súdny proces. Odvolací súd, keďže sa jedná o spotrebiteľský spor, poukazuje na to, že v súlade s ustanovením § 295 CSP, súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhoval, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci, pričom súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí taký dôkaz. Už vzhľadom na uvedené bolo potrebné rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vrátiť na ďalšie konanie.

8. Okrem už konštatovanej vady konania však dovolací súd zdôrazňuje, že nemohol prihliadnúť obsahovú a významovú nezrovnalosť odôvodnenia rozsudku, v ktorom súd prvej inštancie v prevažnej časti odôvodnenia svojho rozsudku - a to práve v jeho častiach, v ktorých vysvetľoval svoje právne úvahy a právne posúdenie veci (konkrétne v odsekoch 53., 54., 55., 57., 59 a 60.) uvádzal nesprávne opačné označenie procesného postavenia strán sporu (žalobca- veriteľ, žalovaný - spotrebiteľ a dlžník), čo spôsobuje obsahovú a významovú zmatečnosť a vnútornú rozpornosť odôvodnenia rozsudku, ktoré tak významovo nekorešponduje s tvrdeným a preukázaným skutkovým stavom, ale ani s právnou argumentáciou súdu a právnym posúdením veci. Súd tak takýmto spôsobom konštatuje právne skutočnosti, ktoré sú v rozpore s predloženými listinnými dôkazmi, s vykonaným dokazovaním, s procesnými tvrdeniami a vyjadreniami strán sporu, ako aj skutkovými a právnymi žalobnými tvrdeniami obsiahnutými v žalobe a odôvodnenie strán je potom vnútorne rozporné aj ohľadom konštatovania práv a povinností vyplývajúcich stranám sporu z hmotnoprávneho vzťahu, ktorý tvoril skutkový a právny základ sporu (z takéhoto odôvodnenia napr. vyplýva záver a konštatovanie súdu, že „nedošlo k slobodnému prejavu vôle zo strany žalovaného, tieto služby neboli individuálne so žalovaným dojednané a žalobca nepreukázal opak“, že spotrebiteľ „vnútil“ veriteľovi neprijateľné zmluvné podmienky v spotrebiteľom vopred formulárove pripravenej zmluve, veriteľ sa vzdal vopred svojich práv, boli porušené spotrebiteľské práva žalovaného (veriteľa) a taktiež aj záver, že žalovaný (veriteľ) mal povinnosť platiť splátky žalobcovi (spotrebiteľovi) a v bode 60. odôvodnenia napr. súd konštatuje, že žalovaný (veriteľ) žalobcovi zaplatil sumu 1.414,60 eur...). Právne a skutkové závery súdu sú tak vo svojom obsahu, v nadväznosti na

predmet sporu a vykonané dokazovanie, nepreskúmateľné a zmätočné. Aj z dôvodu právnej a skutkovej zmätočnosti a vnútorne rozporného odôvodnenia bolo nutné napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vrátiť mu vec na ďalšie konanie s tým, že v novom rozhodnutí súd prvej inštancie správne označí strany sporu zodpovedajúco ich procesnému postaveniu v konkrétnom spore.

9. Odvolací súd z uvedených dôvodov rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 389 ods. 1 písm. b/ a c/ CSP zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 391 ods. 1 a 3 CSP na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

10. Ak odvolací súd zruší rozhodnutie a vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí (§ 396 ods. 3 CSP).

11. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaťela musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).